& non ut Ordinarii, privilegio tamen ordinariæ Dignitatis gravatus aliquis appellare valebit. Unde

r Et Afric. c. 89.

XXXIV. In Concilio Carthaginenſi III. c. 10 [r]. [an. 397. *in Africa.*]

A judicibus, qui eliguntur communi conſenſu, provocare licet.

f Ivo, p. 6. c. 363. Anſel. l. 3. c. 123.

SAnè [f], ſi ex conſenſu Partium Judices electi fuerint, etiam à pauciore numero, quàm conſtitutum eſt, liceat α provocari [15].

¶ Corr. Rom. α *Liceat.*] Hunc Canonem citat Gratianus (quod ipſemet apertè profitetur) ut oſtendat ab hujuſmodi Judicibus licere appellari. Verùm in Concilio Carthaginenſi tam impreſſo, quàm manuſcripto cum variis exemplaribus collato, & unico codicis Canonum etiam impreſſo, ac manuſcripto, & Græco, quod cum ipſo concordat, & Africano, ubi hoc repetitur, & apud Ivonem legitur, *non liceat.* Et quæ in ipſo Canone antecedunt, & referuntur infrà *eâdem c. hoc etiam*, oſtendunt omnino cum negatione legendum eſſe.

¶ Pith. [15] *Liceat provocari.*] V. C. *non liceat prævaricari.*

t Et Afric. c. 92.

XXXV. *Item* ex Concilio Milevitano [16], c. 22 [t]. [an. 416. *in Numidia.*]

Qui de Epiſcoporum Judiciis queruntur, à vicinis Epiſcopis audiantur, vel ab aliis, ex conſenſu eorum adhibitis.

u xi. q. 3. Presbyteri.

PLacuit [u], ut Presbyteri, Diaconi, vel ceteri inferiores Clerici in cauſis quas habuerint, ſi de judiciis Epiſcoporum ſuorum queſti fuerint, vicini Epiſcopi eos [17] audiant, & inter eos quidquid eſt, finiant [18], adhibiti ab eis ex conſenſu Epiſcoporum ſuorum. Quòd ſi & ab eis provocandum putaverint, non provocent, niſi ad Africana Concilia, vel ad Primates provinciarum ſuarum. Ad tranſmarina autem qui putaverit appellandum, à nullo intra Africam in communione ſuſcipiatur.

¶ Pith. [16] *Milevitano.*] *al.* & Carthaginenſi c. 31.
[17] *Eos.*] Add. V. C. *cum conſenſu Epiſcopi ſui.*
[18] *Finiant.*] V. C. *definiant.*

Gratian. Nisi fortè α Romanam Sedem appellaverint. Is autem qui appellaverit, ad eum, à quo appellavit, remitti non debet [19]. Unde

¶ Corr. Rom. α *Niſi fortè.*] Hæc in antiquis codicibus ſcribuntur tamquam Gratiani verba. Et ad hanc ſententiam demonſtrandam affert ſequens Caput ex Concilio Sardicenſi.

¶ Pith. [19] *Non debet.*] Vide Nicol. de Cuſa. *lib.* 2. *cap.* 25.

XXXVI. In Sardicensi Concilio, c. 7. [an. 347. *in Thracia.*]

De eodem.

SI quis [20] Epiſcopus accuſatus fuerit, & judicaverint congregati Epiſcopi regionis ipſius, & de gradu ſuo eum dejecerint; ſi appellaverit, qui dejectus fuerit, & confugerit ad beatiſſimum [21] Romanæ Eccleſiæ Epiſcopum, & voluerit ſe audiri α, ſi juſtum putaverit [x], ut revocetur, vel β [22] renovetur examen, ſcribere Epiſcopis [23] dignetur his [24], qui in finitima & propinqua provincia ſunt, ut ipſi diligenter omnia requirant, & juxta fidem veritatis definiant. Quòd ſi is, qui rogat γ cauſam ſuam iterùm audiri, deprecatione ſua moverit [25] Epiſcopum Romanum, ut de [26] latere ſuo Presbyteros [27] mittat, erit in poteſtate ejus, & [28] quid velit, & quid æſtimet. Et ſi decreverit mittendos eſſe, qui præſentes cum Epiſcopis judicent, ut etiam habeant autoritatem perſonæ illius [29], à quo deſtinati ſunt; erit in ejus [30] arbitrio. Si verò crediderit ſufficere Epiſcopos δ, ut [31] negotio terminum imponant, faciat [32] quod ſapientiſſimo conſilio ſuo [33] judicaverit.

x Nicol. in Epiſt. ad Michaëlem, quæ incipit, *Propoſueramus:* & in Epiſt. ad Epiſcopos apud Convicinum congregatos. Ivo, p. 5. c. 27. Conc. Afric. c. 101.

¶ Corr. Rom. α *Se audiri.*] Græcè eſt, κὴ βουληθείη αὐτοῦ διακοῦσαι, id eſt, *ſi Romanus Epiſcopus voluerit ipſum audire.*

β *Revocetur, vel.*] Hæc abſunt, à Concilio tam impreſſo, quàm manuſcripto, cum variis exemplaribus collato, & legitur tantummodo *renovetur;* quemadmodum Græcè eſt, ἀνανεώσασθαι, & ſic refertur à Nicolao, & Ivone, ſed ob Gloſſam non ſunt inducta.

γ *Quòd ſi is, qui rogat.*] Græcè eſt, εἰ δέ τις ἀξιῶν κὴ πάλιν αὐτοῦ τὸ πρᾶγμα ἀκουσθῆναι, id eſt, *Si quis autem poſtulet, & rurſus negotium ſuum audiri*, ut ſit ſecunda appellatio, quæ etiam ſignificatur in *capite, Gaudentius*, quod apud Græcos proximè antecedit huic Capiti.

δ *Epiſcopos.*] Sequebatur in codicibus Gratiani, etiam in manuſcriptis, quemadmodum & apud Ivonem, *Comprovinciales;* quæ vox non eſt in Concilio, neque apud Nicolaum. Græcè legitur κὴ ἀπόφασιν τοῦ ἐπισκόπου, id eſt, *& ipſius Epiſcopi ſententiam.* Balſamon tamen videtur legiſſe, τῶν ἐπισκόπων, & primùm interpretatur de Epiſcopis provincialibus, deinde de aliis.

¶ Pith. [20] *Si quis.*] Dion. Exiguus.
[21] *Beatiſſimum.*] Deeſt in V. C.
[22] *Revocetur vel.*] Abſunt à V. C.
[23] *Epiſcopis.*] Abeſt à V. C.
[24] *His.*] Add. V. C. *Epiſcopis.*
[25] *Moverit.*] V. C. *monuerit.*
[26] *De.*] V. C. *è.*
[27] *Presbyteros.*] V. C. *Presbyterum.*
[28] *Ejus &.*] V. C. *Epiſcopi.*
[29] *Ut etiam hab. aut. perſ. illius.*] V. C. *habentes ejus autoritatem.*
[30] *Ejus.*] V. C. *ſuo.*
[31] *Sufficere Epiſcopos ut.*] V. C. *ſufficere Epiſcopos provinciales.*
[32] *Faciat.*] V. C. *faciet.*
[33] *Suo.*] Abeſt à V. C.

Gratian. Arbitrarii tantùm ſunt, qui nullam legitimam poteſtatem acceperunt, à quibus appellari non licet; quia eis imputandum eſt, quòd ſibi tales elegerunt. Si verò ſententia eorum, à quibus appellatur, ſoluta fuerit α, nil eis oberit; niſi fortè vel inimicitiâ, vel pecuniâ depravati injuſtam probentur tuliſſe ſententiam. Unde legitur

¶ Corr. Rom. α *Fuerit.*] Sequebatur in vulgatis, *per eum, ad quem appellatum eſt:* quæ ſunt expuncta; quia in vetuſtis codicibus non habentur.

XXXVII. In Concilio Carthaginensi III. c. 10. [an. 397. *in Africa.*]

Cùm per appellationem ſententia ſolvitur, non debet obeſſe ei, qui non iniquo animo judicavit.

7. Pars. y Ivo, p. 6. c. 363. Pann. l. 4. l. 133. z inimico. *vera lectio.*

HOc etiam [y] placuit, ut [34] à quibuſcumque Judicibus Eccleſiaſticis ad alios Judices Eccleſiaſticos, ubi eſt major autoritas, fuerit provocatum; non eis obſit, quorum fuerit ſoluta ſententia, ſi convinci non potuerint, vel iniquo [z] [35] animo judicaſſe, vel aliqua cupiditate, aut gratiâ depravati.

¶ Pith. [34] *Ut.*] V. C. *ut ſi.*
[35] *Iniquo.*] 2. V. C. *inimico.*

Gratian. Quæritur autem de eo, à quo appellatur, an ſit evocandus in teſtimonium apud eum, ad quem appellatur, ſuper negotio, cujus cognitionem ſuſcepit. De hoc ita ſtatutum eſt

XXXVIII. In Concilio Carthaginensi V. c. 1 [a]. [an. 398. *ibid.*]

a Et in Afric. c. 26.

Clericus non devocetur in teſtimonium illius cauſæ, cujus primùm cognitionem ſuſcepit.

STatutum [b] eſt [c], ut qui fortè in [36] Eccleſia quamlibet cauſam jure Apoſtolico Eccleſiis impoſito agere voluerit, & fortaſſe deciſio Clericorum uni parti diſplicuerit; non liceat Clericum in judicium ad teſtimonium devocari eum, qui Præſes [37] vel cognitor [d] fuit, & [38] nulla ad teſtimonium dicendum Eccleſiaſtici cujuslibet [e] perſona pulſetur.

b Ivo, p. 6. c. 230.
c *al.* Statuendum. *orig.*
d *al.* cognitor, vel præſens. *orig.*
e *al.* Eccleſiaſtici cujuslibet ordinis.

¶ Pith. [36] *Statutum eſt, ut qui fortè in.*] V. C. Canonum Eccleſiæ Romanæ: *Petendum eſt ut ſtatuere dignetur, ut ſi fortè in.* Vide Balſam. ad *hunc Canon.*
[37] *Præſes.*] 2. V. C. *præſens.* C. al. *quia cognitor vel præſens fuit.*
[38] *Et.*] 2. V. C. *ut.*

Gratian. Ab eis quoque, ad quos provocatum fuerit, ulteriùs provocare non licet, ſicut legitur

XXXIX. In Africano Concilio, c. 63. [ſub Innoc. an. 407. *ibid.*]

Non liceat provocari ab his, ad quos provocatum fuerit.

SI autem provocatum fuerit, eligat qui provocaverit, Judices, & cum eo & ille, contra quem provocaverit; ut ab ipſis deinceps nulli liceat provocare.

Gratian. Post ſecundam provocationem intelligendum eſt: tertiò enim in una eadémque cauſa ſuper eiſdem capitulis provocare non licet. Unde *in* 7. *libro Codicis*, *titulo* [f], *ne liceat in una eadémque cauſa tertiò provocare*, *lege unica*, Imperator Juſtinianus ſcribit: Si quis in quacumque lite iterùm provocaverit, non liceat ei tertiò in eadem lite ſuper eiſdem capitulis provocatione uti, vel ſententias excellentiſſimorum Præfectorum Prætorio retractare; licentiâ dandâ litigatoribus, arbitrio dato, ipſius audientiam qui eum dedit, ante litis conteſtationem invocare, & hujuſmodi petitione minimè provocationis vim obtinente.

f tit. 70.

§. 1. Cùm autem in cauſa capitali, vel ſtatûs, interpellatum fuerit, non per procuratores, ſed per ſeipſos appellantes cauſam ſuam agere oportet. Unde ait

g Cod. Theod. In lib. 5. ſententiarum Pauli tit. 35. c. 1. in interpretatione.

XL. Hadrianus Papa in Capitulis à ſe collectis, c. 44 [g]. [an. 785. *Româ in Galliam.*]

Appellationem in cauſa capitali, vel ſtatûs interpoſitam, per procuratorem exequi non licet.

SI quando [h] [39] in cauſa capitali, vel cauſa ſtatûs interpellatum fuerit, non per exploratores [i], ſed per ſeipſos eſt agendum.

h Capit. l. 7. c. 357. Anſel. l. 3. c. 88.
i procuratores. *vera lectio.*

¶ Pith. [39] *Si quando.*] Paul. 5. *Sentent. tit.* 35.

Gratian. Tempus autem exequendæ appellationis annus eſt; vel ſi juſta cauſa interceſſerit, biennium. Unde legitur

XLI. In Authenticis, *Conſtit.* 11. *collatione* 5. [k] [an. 536. *Conſtantinopoli.*]

k C. de temp. & repar. appellat. Authen. ei qui, lib. 7. tit. 63.

De eodem.

EI, qui appellat, impertitur annus, intra quem, ſecundùm ſe, communiter cum Adverſario litem exequatur; aut, ſi juſta cauſa interceſſerit, alius annus indulgeatur: quo tranſacto, lite non completa, rata manet ſententia. §. 1. Appellatore ceſſante, cùm unus menſis ſupereſt biennio, licet Victori ingredi, ut Reus quæratur: quo ſive invento, ſive non, ſuas afferat allegationes, & vel confirmetur, vel reſcindatur ſententia, omni caſu abſente expenſis [l] condemnando ſecundùm tempora fatalium dierum. Neutro verò concurrente poſt ſecundum fatalem permaneat ſententia rata. *Conſtitutione ſecunda, in collatione quarta.* §. 2. Sed lis [m], quæ ſperatur in Conſiſtorium Principis inferri, abſque damno moræ manet intacta, donec ipſe faciat eam introduci, & à Proceribus ſecundùm morem dirimi.

l *al.* in expenſis.
m Suprà *eâd. anteriorum. C. eod. tit. Auth. ſed & lis, l.* 2.

Gratian. Si verò is, qui appellavit, pœnitentiâ ductus ab appellatione deſiſtere voluerit, non prohibetur: ſicut *in* 7. *lib. Codicis, tit. de appellationibus, leg.* 28. Impp. Arcadius, & Honorius ſtatuiſſe leguntur. Si quis Libellos α appellatorios ingeſſerit; ſciat ſe habere licentiam arbitrium commutandi, & ſuos Libellos recuperandi: ne juſtæ pœnitudinis humanitas amputetur. §. 1. Eſt autem, quando appellationem interponi non eſt neceſſe. In eodem namque *libro, & eodem titulo leg.* 27. iidem Impp. decreverunt. Nominationes verò libellis, vel edictis factæ citra Concilium [n] publicum, non valent, de quibus nec appellare neceſſe eſt, ſi ſolennitas deeſt. §. 2. Diffinitiva [o] quoque ſententia, quæ condemnationem, vel abſolutionem non continet, pro nulla habetur. §. 3. Item ſententia [p] citra ſolitum ordinem Judiciorum à Præſide prolata, autoritatem rei judicatæ non obtinet. §. 4. Item ſi ſententia [q] lata fuerit contra res priùs judicatas, à quibus provocatum non eſt; ſententiæ autoritatem non obtinebit, & ideò appellare non eſt neceſſe. §. 5. Item ſi ſententia [r] contra Jus Scriptum feratur; veluti dum defunctus, & minor XIV. annis fuiſſe, & teſtamentum jure feciſſe dicitur; nullas vires obtinet, nec contra eam eſt neceſſarium auxilium provocationis. §. 6. Si verò contra [ſ] jus litigatoris ſententia dicatur, veluti dum minor XIV. annis, annum XIV. impleviſſe, ac per hoc teſtamentum jure feciſſe pronuntiatur, ad provocationis remedium oportet confugere. §. 7. Item ſi plures [t] Judices dati ſunt, & unus tantùm ex eis pronunciaſſe proponitur; non videtur appellandi neceſſitas fuiſſe, cùm ſententia firmitatem Jure non obtineat. §. 8. Item cùm certa [u] ratione, & fine Judices mulctare poſſunt; ſi aliter contra ſtatutum Legis modum mulctam irrogaverint; quod contra Jus geſtum videtur, firmitatem non tenet, & ſine appellatione poteſt reſcindi. §. 9. Venales quoque [x] ſententias, quæ in mercedem à corruptis Judicibus proferuntur, etiam citra interpoſitæ provocationis auxilium infirmas eſſe decretum eſt. §. 10. Item ſi propter [y] infirmitatem ætatis ad honorem, ad quem nominatus es, inhabilem te eſſe probaveris, prætermiſſa appellatione, iniqua nominatio removebitur. §. 11. Sunt etiam [z], quorum appellationes non recipiuntur. Non enim poteſt recipi ejus appellatio, qui per contumaciam abſens, cùm ad agendam cauſam vocatus eſſet, negotio priùs ſummatim perſcrutato, condemnandus eſt. §. 12. Nullus etiam [a] homicidarum, veneficorum, maleficorum, adulterorum, item quoque eorum, qui manifeſtam violentiam commiſerunt, argumentis convictus, teſtibus ſuperatus, voce etiam propria vitium, ſcelúſque confeſſus audiatur appellans, [& hoc in notoriis.

n *al.* conſilium.
8. Pars.
o Lib. 7. Cod. de Sent. & interloc. ex l. 3.
p Leg. prolatam. C. de Sent.
q Leg. 1. C. quando provocare non eſt neceſſe.
r Leg. 2. ſi cùm. ibidem.
ſ Ead. leg. §. quòd ſi.
t Leg. 4. ibidem.
u Leg. 5.
x Leg. 7.
y Leg. 8. ſi pater.
z Leg. 1. C. quorum appell. non recipiant.
a Leg. obſervare. eod.

§. 13. In occultis autem,] ſi teſtibus [b] productis, inſtrumentis prolatis, aliíſque argumentis præſtitis ſententia contra eum lata ſit, & ipſe, qui condemnandus eſt, aut minimè voce ſua confeſſus ſit, aut formidine tormentorum territus contra ſe aliquid dixerit, provocandi licentia ei non denegatur. §. 14. Nulli quoque [c] Officialium à ſententia proprii Judicis provocatio tribuatur; niſi in eo tantùm negotio, quod civili ratione ſuper patrimonio fortè apud proprium Judicem inchoaverit. §. 15. Quoties etiam [d] fiſcalis calculi ſatisfactio poſtulatur, aut tributum expoſcitur, aut publici, vel etiam privati debiti evidentis, & convicti redhibitio flagitatur; appellatione excluſa neceſſariò in contumacem vigor Judiciarius exercetur. §. 16. Ab executione [e] ſententiæ appellari non poteſt, niſi fortè executor ſententiæ modum judicationis excedat. §. 17. Si quis etiam [f] auſus fuerit provocare, ne voluntas defuncti teſtamento ſcripta referetur, vel ne ii, quos ſcriptos patuerit heredes, in poſſeſſionem mittantur, & is, cujus de ea re notio erit, appellationem receperit; & Judex, qui tam ignavam conniventiam adhibuerit, & Litigator, qui tam importunè appellaverit, viginti libris argenti mulctentur.

b §. ſicut. eadem leg.
c Leg. 3.
d Leg. 4.
e Leg. 5.
f Leg. 6.

§. 18. De poſſeſſione etiam [g], & ejus momento, ſi cauſa dicatur (quæ ſententia interlocutoria appellatur) quamvis provocatio interpoſita fuerit; tamen lata ſententia ſortiatur effectum. §. 19. Quandoque unam [h], & eamdem plures ſimul reportant condemnationem, nec diverſitas factorum ſeparationem accipit: quo caſu ſi omnes appellaverint, & uno ex his agente, eorum appellatio juſta pronunciata fuerit; emolumentum victoriæ etiam ad alios pertinebit. Si autem unus [i] tantùm appellavit, ejúſque appellatio juſta pronunciata eſt; ei quoque prodeſt, qui non appellavit.

g Leg. un. C. ſi de moment. poſſ.
h Leg. 1. C. ſi unus ex pluribus appell.
i Leg. 2. eod. tit.

§. 20. Quòd ſi ætatis [k] auxilio unus contra ſententiam reſtitutionem impetraverit; majori, qui ſuo jure non appellavit, hoc reſcriptum non prodeſt. §. 21. Judicibus autem [l] non ſolùm ſuſcipiendæ appellationis neceſſitas videtur impoſita; verùm etiam XXX. dierum ſpatia ex die ſententiæ definita ſunt, intra quæ, geſta unà cum relatione Litigatoribus convenit præſtari. §. 22. Similiter Arbiter [m] appellationem ſuſcipere, & relationem dare compellitur, ſi delegatus fuerit. §. 23. Litigatoribus verò [n] copia eſt etiam non ſcriptis Libellis illicò voce appellare, cùm res judicata popoſcerit, tam in civilibus, quàm in criminalibus cauſis. §. 24. Ab eo autem [o], qui de appellatione cognoſcit, non poteſt fieri recurſus ad Judicem, à quo fuerit provocatum. Quapropter remittendi Litigatores ad provincias remotam ſibi occaſionem, atque excluſam penitùs intelligant; cùm ſuper omni cauſa interpoſitam provocationem, vel injuſtam tantùm liceat pronunciare, vel juſtam. §. 25. Hæc omnia in VII. lib. Codicis invenies, à tit. *de appellationibus*, uſque ad tit. *ne liceat in una eadémque cauſa.*

k Ibidem.
l Leg. Judicibus. 24. C. de appellat.
m Leg. ſi appellationem, in fin. eod.
n Leg. litigatoribus. eod.
o Leg. eos, qui. eod.

¶ Corr. Rom. α *Si quis libellos.*] Hinc uſque ad finem hujus Capitis varias leges Codicis Gratianus refert, quarum non retulit eadem omnino verba: ſed quæ ad quæſtionem ſuam facere judicavit.

AN LAICI VEL QUILIBET INFERIORUM ORDINUM IN ACCUSATIONE MAJORUM SINT AUDIENDI.

QUÆSTIO VII.

Gratian. 1. Pars.

QUòd verò Laici in accuſatione Epiſcoporum non ſint audiendi, teſtatur dicens

I. Evaristus Papa Epiſcopis per Ægyptum, *Epiſt.* 2. [an. 108. *Româ in Ægyptum.*]

Laici in Epiſcoporum accuſationem non ſunt recipiendi.

NOn eſt à plebe [a], aut vulgaribus hominibus arguendus, vel accuſandus Epiſcopus, licèt ſit inordinatus: quia pro meritis Subditorum diſponitur à Deo vita Rectorum. & *infrà.* Ideò iſta dico, quia inſidiator bona ſæpiſſimè ſolet convertere in malum, & in electis ponit maculam.

a Anſel. l. 3. c. 11. Ivo, p. 5. c. 240. Pann. l. 4. c. 37.

II. *Item* Silvester Papa in Epilogo Concilii Romani. [an. 324. *Romæ.*]

Laicus Clericum non accuſet.

NUllus [1] Laicus [b] audeat Clerico crimen inferre.

¶ Pith. [1] *Nullus.*] Refert Hincmarus ex Decretali Silveſtri.

b Burch. l. 1. c. 151. Anſel. l. 3. c. 24. Ivo, p. 5. c. 264.

III. *Item* Marcellinus Papa ad Epiſcopos Orientales, *Epiſt.* 2. [an. 299. *Româ in Orientem.*]

De eodem.

LAico [c] non licet quemlibet Clericum accuſare.

c xi. q. 1. Clericum. §. nec Laico.

IV. *Item* Julius Papa in Decretis, c. 36. [an. 337. *Romæ.*]

Anathematizatus Sacerdotes accuſare non poteſt.

IN ſancta Nicæna Synodo ſtatutum eſt, ut nemo anathematizatus [d] in noſtra ſuſcipiatur accuſatione: nec illi qui nos in ſua nolunt recipere querela, vel accuſatione, cùm nos ſuper illos ſciamus à Domino conſtitutos, non illos ſuper nos: & ſicut Major non poteſt à Minore judicari, ita nec obligari [e], quia rarum eſt omne, quod magnum eſt. Portamus onera omnium, qui gravantur: quinimò hæc portat in nobis Beatus Apoſtolus Petrus, cujus vice fungimur legatione, & cujus regulâ informamur, quatenus ejus fulti auxilio ab omnibus nunc, & in perpetuum tueamur adverſis.

d *al.* anathema.
e *al.* colligari. *Ita etiam Cod. Pith.*

V. *Item* Eusebius ad Epiſcopos Galliæ, *Epiſt.* 1. [an. 307. vel 302. *Româ in Galliam.*]

De eodem.

LAicos non accuſare Epiſcopos hactenus obſervatum, & conſtitutum eſt: quia ejuſdem non ſunt converſationis, & oppidò eis quidam infeſti exiſtunt, quippe cùm vita [f] eorum, & converſatio debeat eſſe ſecreta, & à Laicorum actibus remota, nec ab eis impeti debeant, qui eorum caſtitatem, & gravitatem nolunt imitari, maximè cùm nec hi eos in ſuis volunt recipere accuſationibus.

f Clemens I. Epiſt. 1.

VI. *Item* Fabianus Papa ad Epiſcopos Orientales, *Epiſt.* 2. [c. an. 240. *Româ in Orientem.*]

Nec Clerici in accuſatione Laicorum, nec Laici in accuſatione Clericorum ſunt ſuſcipiendi.

SIcut Sacerdotes [g], vel [2] reliqui Clerici à ſecularium Laicorum excluduntur accuſatione; ita illi ab iſtorum ſunt excludendi, & alienandi criminatione: & ſicut iſti ab illis, ita illi ab iſtis non recipiantur: quoniam ſicut Domini Sacerdotum ſegregata debet eſſe converſatio ab eorum converſatione,

g Polyc. l. 5. tit. 1. Ivo, p. 6. c. 320. Pann. l. 4. c. 61.